

Publicerad 2015-11-28 12:56 av blått nagellack

4:ans buss från Kungsholmen till Södermalm

Klockan är 19:46 och jag kliver på och sätter mig längst fram, snett bakom busschauffören. Jag har alltid älskat den platsen, av någon anledning. Det känns mysigt att sitta där. Framför allt när det är mörkt. Och det är det ju klockan 19:46 i november.

Det är tydligen dags för byte av busschaufför. En kille, inte så mycket äldre än mig, kliver på och ska ta över. Det är något med honom. Jag kan inte sluta titta. Han har brunt hår, som är lite längre än kort. Rutinmässigt sveper han med handen genom håret för att få bort det ur ögonen. Eller kanske bara för att det är ett beteende han inte kan bli av med.

Vad heter du?

Han sätter sig till rätta. Höjer ratten, rättar till stolen och ser så att backspeglarna är anpassade efter honom. Sen tar han ett snabbt andetag, sätter på bussens blinkers och svänger ut på vägen. Så fort han har en raksträcka framför sig så fiskar han upp sina vita iPhone-hörlurar ur fickan och stoppar in ena i örat. Den andra får hänga och dingla. Kanske gör han så för att inte tappa fokus helt.

Vad lyssnar du på?

Några sekunder senare är vi framme vid första stationen. Han svänger in till kanten och klickar av sin musik. Sen följer en process som jag skäms över att jag inte har uppmärksammat tidigare. Han stannar bussen, klickar på en knapp så att utrymmet där han sitter lysas upp, vrider på stolen han sitter i så att han har ansiktet ut mot de som kliver på och så öppnar han dörrarna. Jag ser att han tittar alla i ögonen och väntar på en reaktion. Men han får ingen. För det är ingen som har tid att titta på honom. När alla har gått på vrider han tillbaka stolen, släcker lampan, klickar igång musiken, sätter på bussens blinkers och svänger ut.

Vad tänker du på?

Samma process upprepas, hållplats efter hållplats. Klicka av musiken, tända lampan, vrida på stolen, se folk i ögonen. Ungefär två av tio hälsar på honom. Då ler han. Hälsar tillbaka. Jag vill gå fram till honom, säga att jag ser den lilla processen han gör varje gång han stannar bussen och att det är så fint att han orkar fast inte ens hälften lägger märke till honom. Men jag vågar inte. Spelar upp scenen i huvudet några gånger och tycker bara att den ser patetisk ut.

Jag vill lära känna dig.

Framme i Hornstull. Jag tänker först att jag ska gå av där fram, men det är så många som ska gå på att det inte finns en chans. Så jag går ner från min plats, vandrar bakåt i bussen och går av där istället. Ställer mig ute på gatan och tittar bort mot förarplatsen. Ångrar genast att jag inte sa något. Det kanske hade gjort hans kväll. Men jag lovar mig själv att jag alltid alltid ska hälsa på busschaufförer från och med nu.

När jag ser dig nästa gång ska jag säga att du är fin.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blått nagellack med Poeter.se id #47847 innehar upphovsrätten